

A pak že nejsou!

Tuhle nám zající uspořádali s Rumíčkem to baletní představení a netrvalo dlouho a dali jsme si nášup. Ne tedy, že bychom dostali zase takovou šanci být svědky baletního a sportovního zážitku v přímém přenosu, ale i tak jsme se nenudili. Páník pravil večer, že by pro nově vystavený óserko potřeboval velký placáky. Tak jsme se s Rumíčkem druhý den ráno vydali na obhlídku, že zkusíme páníkoj udělat překvápko. Pravda v zoraným poli na podzim by se hledalo líp, ale i tak, podařilo se mi ulovit tři kousky. Abych je pak zase našla, nanosila jsem je postupně jeden po druhým (au, ruce kapek bolí ☹) do míst, kde jsme minule sledovali to představení a mrskla jsem je k tyči, která vyznačuje hranice pozemků. A když už jsme byli tam, tak si přeskočíme tu strouhu a podíváme se v polích ještě kus dál.

A dobře jsem udělala. Co to vidí oko mé? Je a nebo to není zaječí hlava? Nebo dokonce dvě? Nooo jo. Asi někdo z té minulé partičky utvořil párek ☹☹ . Seděj si tak pospolu a živěj se tím hrachem. Zkusíme si popojít..... dobrý. Rumíček si šmejdí kolem mě a zatím o nich neví. A nevšimne si ani, pro samý čmouchání čerstvých stopiček, že jeden z páru nervově nevydržel a běží přímo před námi přes to pole. Ten druhý se příkrčí a čeká. Tím pádem prokoučuje ten moment, kdy mohl vzít čáru, protože už jsme opravdu blizoučko. Připleskne se úplně k zemi a předstírá, že je hrouda. Přivolám Rumíčka, dám si ho k noze a zastavím se. Dám mu čas, aby zjistil, že tam ten zajíc někde je a soustředil se. Pak uděláme pomalu ten poslední krok a jsme už u hroudozajíce :D. Nic, nic a fíííííííí vystřelí se zajíc z hlíny. "Ne, Štajne!" úplně stačí, aby se zrzaveček přes to, že mu zajíc vrazil skorem do nosu, ani nehnul. Je skvělejší!! Teda voba, voba jsou skvělí. Zajíc, že nám poskytl takovouhle možnost a Rumíček, že to ustál takhle vzorovaně. Je to můj šikula a balzám na nerv flekatě pošramocený.

Asi aby se nám vynahrádilo to, že už pár let u nás fakt ti zající nebyli, tak když jdeme polema dál, tak v tom hrachovém potkáme nejdřív jednoho a po pár krocích na nás čeká další. A Rumíček se tuží, hošíček můj šikovnej. Pak dostane velkovolno a bere to hranou pole, kde je fůra stop a stopiček, protože tudy vede pravděpodobně nějaká zvířecí magistrála. A křoví

A pak že nejsou!

podél evidentně něco megazajímacího, protože se tam zapíchne a nehodlá se hnout. A nutí mě, že tam musím jít zpátky, což učiním, nicméně já nic nevidím. S tím mu nepomůžu teda. Protože do směsi šípků, kopřiv a ostružin fakt nepolezu. “NE NEPOLEZU Rumíčku, fakt ne.” □ . No takže si postojíme a následně teda Rumíček zklamaný mou neochotou nakonec sám uzná, že je to dost pitomá zábava tady takhle stát, vyskočí do vzduchu a letí polem jako ten blášen. Je už kapek neviditelný, protože obilí ho přerostlo a on se pohybuje disciplinovaně v řádcích □ . Nicméně protože je to můj spolehlivý hošíček, nemusím se o nic starat a na naši louku dojdeme současně, jen on zleva a já zprava. Běží mi na proti a s výrazem “Tooo sme si to užili co??” mi skočí na hlavu. Jo, užili, byla to parádní procházka. A zítra si Rumíčku vyrazíme do lesa.